

foldige Underhandlinger med Arbejdsgivere i min Egenskab af Fagforeningsrepræsentant, og i disse Underhandlinger have vi mange Gange strejft ind paa Toldlovens Omraade, mangfoldige Gange talt om Beskyttelse kontra Frihandel, men jeg har, som sagt, aldrig truffet paa nogen Arbejdsgiver, som har sagt: Jo mere Beskyttelse, desto bedre. Jeg har derimod altid hørt dem sige, at vi skulde have en Beskyttelse, hvor den tiltrænges, og jeg har altid hørt, at Arbejdsgiverne have fremdraget Eksempler paa forskellige Fag, der ere beskyttede, uden at de egentlig behøvede at være beskyttede. Nu ved jeg ganske vist ikke, om det ærede Medlem for Maribo regner sig med blandt Arbejdsgiverne, og for saa vidt han gør det, vil jeg indrømme, at det kan godt være, at jeg ikke er i Overensstemmelse med den Del af Arbejdsgiverne, hvortil han hører. Men naar jeg sagde, at jeg i Toldspørgsmaalet var i Overensstemmelse med Arbejdsgiverne, tænkte jeg paa de organiserede Arbejdsgiveres Repræsentanter. Jeg har naturligvis ikke løbet omkring fra den ene Arbejdsgiver til den anden for at erfare, hvor deres Standpunkt var, jeg har kun talt med de organiserede Arbejdsgiveres Repræsentanter, og jeg tror fuldt og fast, at det er rigtigt, hvad jeg sagde den Gang, at de organiserede Arbejdsgiveres Repræsentanter staa ikke paa det Standpunkt, at det blot gælder om at faa saa megen Beskyttelse som muligt uden Hensyn til, hvor denne Beskyttelse falder.

Jeg har for faa Dage siden tilfældigvis haft en Samtale med en af de københavnske Arbejdsgiveres Spidser, det var ved en Lejlighed, hvor jeg var i Forhandling med Arbejdsgivernes Repræsentanter, og denne Arbejdsgiver udtalte, som jeg her sagde, at Beskyttelsen burde bortfalde lidt efter lidt, og at der kun burde være Beskyttelse, hvor den tiltrængtes. Endvidere udtalte han, at den Industri, som gennem en længere Aarrække ikke kunde klare sig, maatte simpelt hen gaa ned og hjem, der var ikke andet at gøre, thi en Industri, der ikke kan klare sig i længere Tid uden Beskyttelse, er alligevel dødsdømt, og den er til ingen som helst Fordel for Samfundet, tværtimod, den er som et Snyltedyrt paa Samfundslegemet. Disse Udtalelser af en større Arbejdsgiver kan jeg ganske slutte mig til. Vedkommende Arbejdsgiver udtalte saa videre: Paa den anden Side kan der meget godt komme Industrier, som trænge til Beskyttelse, men aldrig til stedsevarende Beskyt-

telse. Man burde vedtage Toldlove, hvis Beskyttelse for visse Industrier var en Opfordring for dem til at prøve paa at oparbejde vedkommende Industri ved Hjælp af Beskyttelsen, der saa faldt bort om kortere eller længere Tid. Og den nævnte Arbejdsgiver gav et bestemt Eksempel. Han sagde: Her i Landet kunne vi ikke tilvirke Lokomotiver, alle vore Lokomotiver maa vi forskrive fra Udlandet; der er ingen Tvivl om — og deri gav jeg vedkommende Ret —, at vi her i Landet meget vel kunde lave vore egne Lokomotiver. Han gik videre og sagde: Hvorfor faa vi ikke en Toldlov, som giver os en Beskyttelse paa disse Lokomotiver; hvis man sagde: her have I en Beskyttelse af 20 pCt. af Værdien i de første 5 Aar, hvori I lave Lokomotiver, derefter gaar Beskyttelsen ned til 15 pCt., senere til 10 pCt., senere til 5 pCt., og bortfalder fuldstændig efter saa og saa mange Aars Forløb, vilde den danske Industri sikkert være i Stand til at frembringe Lokomotiver, og vi ere vel alle enige om, at det vilde være saare glædeligt, om vi kunde det. Men som det nu er, hvor der ingen Beskyttelse er paa den Slags Ting, er det næsten umuligt for Industrien at optage Konkurrencen med Udlandet, thi saa snart der er Tale om, at et dansk Firma vil gøre Tilbud paa Lokomotiver, melde de udenlandske Firmaer sig straks og gaa saa langt ned i Prisen, at det bliver umuligt for de danske Firmaer at faa disse Bestillinger. Havde man denne Beskyttelse at falde tilbage paa i de første Aar, indtil Forretningen var indarbejdet, vilde der kunne skabes en ny Industri der. Det er, som jeg sagde, en Repræsentant for de organiserede Arbejdsgivere, der udtalte sig saaledes, og saadanne Arbejdsgivere er jeg ganske i Overensstemmelse med, ikke alene i, at vi ikke behøve nogen stedsevarende Beskyttelse, men ogsaa i, at der kan være Industrier, som trænge til Beskyttelse en Tid, indtil de blive indarbejdede.

Desuden mener jeg, at det for at op hjælpe Industrien i første Række gælder om, at vi faa Raastofferne gjorte toldfri. I den Retning glæder det mig, at det foreliggende Forslag gaar saa vidt, at Kul kommer ind gratis, og at forskellige andre Raastoffer blive betydeligt nedsatte, men der er sikkert endnu en lang Vej tilbage, hvor Industrien kan op hjælpes ved, at man gør Raastofferne i stedse stigende Grad fri, og i saa Henseende skal det ærede Medlem for Maribo altid finde mig beredt til at støtte et hvilket som helst For-